

[Karen Højte Jensen]

nelsessystem, så skal det ses i lyset af de kommentarer, der er kommet fra erhvervsuddannelsesrådet. Jeg vil gerne citere af en skrivelse af 13. februar, hvori der står:

»Det må forudses, at de korterevarende uddannelsesstilbud, der jfr. aktstykkerne kan gives til de unge, og den dertil knyttede økonomiske godtgørelse vil virke hæmmende for tilgangen til EFG- og lærlinguddannelserne.«

Må jeg dertil føje, at der laves nogle indslusningskurser til anden dels EFG, hvor der er mulighed for en aflønning på op til 650 kr. om ugen. Jeg tror bestemt ikke, at den gruppe unge, vi her taler om, vil føle det attraktivt at gå ind i et uddannelsessystem, når man i disse kunstige områder kan få den aflønning, jeg her nævnte.

Til arbejdsministeren vil jeg gerne sige, at jeg henviste til den skrivelse, der er kommet fra landsarbejdsnævnet, af 30. januar 1980, hvoraf det fremgår, at man synes, det er meget vanskeligt at overskue konsekvenserne, såfremt der opbygges et vejlednings- og formidlingsystem for visse grupper af unge parallelt med det eksisterende AF-system.

Må jeg i øvrigt sige, at jeg står uforstående over for arbejdsministerens bemærkninger. Det er jo sådan, at 50 pct. af de unge, der har deltaget i beskæftigelsesprojekter, vender tilbage til ledighed eller til nye projekter, og det var vel ikke tanken.

Og så tales der om menneskeforagt. Er det menneskeforagt at forsøge at hente de unge ud af den kuvøse, man her lægger dem i? Er det ikke uholdbart at fastholde, at man sætter disse unge ind og pakker dem ind og giver dem aflønning fremfor at få dem ind i et normalt arbejdsforløb? Jeg synes, det var nogle højst ejendommelige bemærkninger, og jeg er sikker på, at masser af unge vil føle, at det er betydelig bedre at komme ind i det eksisterende uddannelsessystem fremfor at blive holdt i kuvøse.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne fastholde hvert eneste ord, jeg sagde i første omgang.

Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at 70 pct. af midlerne i det første år, hvor ordningerne overhovedet har været gældende, blev brugt til beskæftigelsesprojekter, og det er også rigtigt, at nogle af de projekter, da det

jo alle steder har været forsøgsordninger, har givet anledning til visse problemer. Det er der ingen der har benægtet, og det benægtes heller ikke i den redegørelse, der er givet. Men man kan jo også vende de tal om, fru Karen Højte Jensen nævnte her for et øjeblik siden, nemlig at 50 pct. af de unge, der har været beskæftiget i beskæftigelsesprojekter, er gået tilbage enten til arbejdsløshed eller til et beskæftigelsesprojekt, og sige, at andre 50 pct. altså enten er gået ind i en uddannelse eller er gået ud i det private erhvervsliv eller har anden form for fast beskæftigelse. Det skulle man da langt hellere se på, i stedet for under henvisning til, at der i et hjørne af denne sag er nogle problemer, som vi alle erkender eksisterer, at afvise totalt, at der skal være de muligheder, lovgivningen her giver kommunerne for at støtte de unge.

Jeg begriber ikke den holdning, man indtager, og jeg begriber specielt ikke, at man kan blive forarget over, at vi er forargede hos os, når man overhovedet ikke gør andet end totalt at afvise og ikke på ét eneste punkt anviser andre løsninger. Der er ikke af venstre og konservative anvist andre løsninger i forbindelse med diskussionen her end den, at de unge altså må ud i det private erhvervsliv til de lønninger, som det private erhvervsliv vil betale.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg vil gerne i tilknytning til det, venstres ordfører har sagt i denne sag, følge det sidste, indenrigsministeren siger, op. Der er problemstillinger i et hjørne af denne sag, som alle erkender eksisterer. Ja vel, men hvad agter regeringen så at gøre ved det? Hvilke konkrete forslag har regeringen? Det er regeringen, der bør komme med udspil i denne sag.

Når jeg tager ordet, så er det, fordi vi for nylig havde samråd med trafikminister Risgaard Knudsen. Jeg ved godt, at trafikministeren er optaget af en lang række andre problemer i øjeblikket. Ved den lejlighed kom det frem, at DSB og postvæsenet står over for at skulle have ansat et betydeligt antal mennesker, fordi en række af de ansatte, de har i øjeblikket, går på pension. Der skal altså ansættes mange unge. For DSBs vedkommende drejer det sig vel om halvdelen af de 21.000, man her ansætter inden for en 5